

Nielsen i, at studentermøderne og Memorial er utrolig væsentlige organer. Men vi skal passe på, at vi igennem vores støtte ikke kommer til at kompromittere dem. Vi skal, og det har hr. Holger K. Nielsen ret i, virkelig gennemtænke, hvordan vi hjælper bedst. Og der er det altså de oprindelige folk og civilsamfundet, vi vil fortsætte med at hjælpe, men altså på en måde, som ikke skader dem, vi samarbejder med i civilsamfundet.

Til gengæld kan jeg godt afsløre, at jeg er indstillet på at udfase det økonomiske hjælpeprogram, vi har for Kaliningrad og Pskov, fordi jeg føler, at det var rigtigt i 1990'erne, da det blev sat i gang. Det var en fuldstændig rigtig beslutning, for da var der brug for, at det ikke blev store sammenbrudsområder, og at Kaliningrad ikke blev en stor fattiggård ved Østersøen. Men nu har Rusland fået sådan en økonomisk drive i det her årtusind, at det egentlig ikke er særlig rimeligt, at vi bliver ved med at bruge så mange penge på økonomisk støtte til udvikling af regioner, som burde kunne klare sig selv med den økonomiske udvikling.

Andre emner, som er blevet taget op, er loven om ekstremisme, mediernes frihed, ytringsfrihed og forsamlingsfrihed, sikkerheden for journalister – og herunder altså også drabet på Anna Politkovskaja, som jeg personligt har taget op over for den russiske ambassadør her i Danmark – rettigheder for seksuelle minoriteter, Gay Pride Parade, den russiske valglov og dens forhold til OSCE's Københavnsdokument, og, vil jeg sige til hr. Frank Aaen, menneskerettighederne i Tjetjenien, vilkårlige tilbageholdelser, brug af tortur, forsvindinger, vold mod kvinder.

Så man kan altså ikke sige, at EU stikker noget under stolen og er bange for at tage en særlig dialog op.

Hr. Niels Helveg Petersen nævnte med rette andre organer, som kunne have været taget op. Nu tog jeg de vigtigste, men Østersørådet var også fuldstændig rigtigt set – det var formentlig hr. Niels Helveg Petersen, der var med til at lave det og i hvert fald køre det i gang – i 1990'erne. Nu er der så sket det, at de baltiske lande er kommet ind i EU, så der er ikke den samme nødvendighed, men på politisk niveau og på ministerniveau er det et vigtigt organ til kontakt og til dialog, fordi der er den der afslappede atmosfære og man tilbringer mange timer sammen. Jeg har også selv kunnet drøfte mange ting i strandkanten med den russiske statsminister. Så det er vigtigt. Men man skal være opmærk-

som på, at kommissæren jo ikke findes mere, så den funktion findes ikke være. Der har vi haft to danskere, Ole Espersen og Helle Degn, men stillingen er nedlagt. Men jeg er enig i, at det er værd at bevare til kontakter.

Så er der også nævnt NATO-Rusland Rådet både af hr. Niels Helveg Petersen og hr. Mogens Lykketoft, og jeg er helt enig. Nu er det demokratiet, der er emnet for forespørgslen, og NATO-Rusland Rådet beskæftiger sig med det militære samarbejde. Jeg er enig i de betragtninger, der har været om missilskjoldet, nemlig at – og det har jeg hele tiden plæderet for – NATO-Rusland Rådet er det rigtige sted at føre en dialog med Rusland om missilskjoldet. Det har jeg også sagt på NATO's udenrigsministermøder, og det er også et emne, som ligesom CFE, altså om styrkemålene i Europa, drøftes i NATO-Rusland Rådet.

Jeg tror, at jeg har svaret på spørgsmålet om de andre organer, og jeg har også svaret hr. Holger K. Nielsen angående Ruslandsstrategien. Jeg er glad for, at hr. Holger K. Nielsen er tilfreds med den oprustning, vi foretager med Hvide-ruslandstrategien. Vi skal se, men klogt, synes jeg, på, hvordan vi kan lave kloge ting, som støtter demokrati og medier i Rusland. Det er let nok at gå ind og støtte, men det skal ikke være på en måde, der ødelægger det for dem, vi støtter, så derfor skal det være efter meget nøje overvejelse.

Jeg tror, at jeg har været igennem, men jeg vil bekræfte det, som hr. Søren Espersen sagde – tak for de venlige ord om mit arbejde fra 1991 – nemlig at der en enorm forskel på Rusland og Sovjetunionen. Det er der rent faktisk. Hvis man f.eks. var i Moskva i 1980'erne, ved man jo, at det var en fjendtlig, frygtagtig by. Hvis man som udlænding gik ind på en restaurant, hvor der kun var tomme borde, fik man at vide, at der ikke var plads, fordi de ikke ville have udlændinge ind i de restauranter. Så det er en anden situation nu, hvor der er fortovscafeer og alt muligt i Rusland og i Moskva. Man kan sætte sig, hvor man vil, i Arbat f.eks.

Altså, der er en kolossal forskel på Rusland og Sovjetunionen, det skal vi ikke glemme, men det er jo også derfor, at vi er så bekymrede over, at Rusland nu leverer nogle tilbageskridt i stedet for fortsatte fremskridt, og jeg er glad for at konstatere, at det er en bekymring, vi alle deler, og at det er et arbejde, vi alle sammen går ind for, nemlig at få påvirket Rusland uden at skabe en kold krig, at få påvirket Rusland til at komme